

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12897

гр. София, 25.07.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в закрито заседание на 25.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

като разгледа дело номер **7413** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал.4 от АПК.

Образувано е по жалба на И. М. П., с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171,т.2, б.“е“ от ЗДвП № 1834/04.07.2024Г., издадена от младши автоконтрольор в 05 група, 02 сектор в ОПП-СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ – временно спиране на пътно превозно средство – до отстраняване на неизправността.

В жалбата е направено искане за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ.

Съдът след като се запозна с доказателствата по административната преписка намира от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП обжалването на заповедите по ал. 1 се извършва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно чл. 172, ал. 6 от ЗДвП подадената жалба не спира изпълнението на приложената ПАМ. Налице е допуснато по силата на отделен закон предварително изпълнение. На следващо място, разпоредбата на чл. 166, ал. 4 от АПК въвежда отрицателна предпоставка, която обуславя допустимостта на искането за спиране на изпълнението – да не се предвижда забрана за съдебен контрол. Такава забрана ЗДвП не съдържа. На трето място, условие за допустимост на искането е наличие на оспорване срещу законосъобразността на административния акт, по отношение на който специален закон допуска предварително изпълнение. Това условие също е налице, доколкото с жалбата срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171,т.2, б.“е“ от ЗДвП № 1834/04.07.2024Г., издадена от младши автоконтрольор в 05 група, 02 сектор в ОПП-СДВР, е направено искането за спиране. С оглед на горното искането за спиране е ДОПУСТИМО за разглеждане.

Разгледано по същество е НЕОСНОВАТЕЛНО по следните съображения:

Съгласно Тълкувателно решение № 5/8.09.2009 г. на ОС на Върховния

административен съд при допуснато по силата на специален закон предварително изпълнение на административен акт (каквото е и процесния случай), приложим при съдебния контрол за законосъобразност на административния акт е чл. 166, ал. 2 от АПК. Съгласно посочения текст при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл. 60, ал. 1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2.

Анализът на текста води до обоснования извод, че в тежест на лицето, поискало спиране на предварителното изпълнение е да докаже вероятността за причиняване на оспорващия на значителна или труднопоправима вреда. Следователно, приложимостта на текста предполага вероятност за причиняване на значителна или труднопоправима вреда преди всичко по отношение на жалбоподателя.

В настоящия случай със жалбата, не са представени никакви доказателства за евентуалните вреди, които жалбоподателят би претърпял от временното спиране на автомобила от движение, с оглед извършване от съда на преценка на тяхната значителност и/или непоправимост.

Искането е за спиране на акт, по отношение на допуснато за него предварително изпълнение, по силата на закон - ЗДВП. За разлика от предварителното изпълнение, допуснато с разпореждане по чл. 60, ал. 1 от АПК, тук самият законодател въвежда презумпция, че общественият и държавният интерес надделяват над личния. Преценката не е на органа, а на законодателя. Очевидно вредите които ще има жалбоподателя са преценени като такива, които не могат да се противопоставят на обществения интерес, който следва да бъде защитен. Съобразно константната съдебна практика, засягането на финансови интереси, вкл. и преустановяване на дейност и финансови загуби, не са от категорията на тези, които могат да бъдат противопоставени на значимите обществените и индивидуални интереси, предвидени в чл. 60, ал. 1 от АПК. Отделно от това от жалбоподателя не се посочват нови обстоятелства, които да обосноват спирането на предварителното изпълнение на заповедта.

Още един аргумент за неоснователност на така мотивираното искане е и фактът, че евентуалните вреди от обявения за незаконнообразен административен акт – било имуществени или неимуществени такива, подлежат на репарация по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл.203 и сл. от АПК, поради това не могат да бъдат третиращи като основание за спиране предварителното изпълнение на оспорвания административен акт.

При съобразяване на горните факти и обстоятелства се налага извода за неоснователност на искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта. Предвид изложеното и на основание чл.166, ал.3 от АПК, Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на И. М. П., с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за

прилагане на принудителна административна мярка по чл.171,т.2, б.“е“ от ЗДвП № 1834/04.07.2024Г., издадена от младши автоконтрольор в 05 група, 02 сектор в ОПП-СДВР, с която на лицето е наложена ПАМ – временно спиране на пътно превозно средство – до отстраняване на неизправността.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: